

↑ Zátíší – konec jedné éry

↑ Kovadlina s nářadím

CO DOOPRAVDY DĚLÁ KOVÁŘOVA KOBYLA

Martine, na úvod je nutné říci, i když z přiložených fotografií by to možná člověka ani nenapadlo, že rozhodně nejsi profesionální fotograf ani jím být netoužíš, jestli jsem to správně pochopila. Fotografie je tvým nově objeveným koníčkem, jemuž ses začal věnovat opravdu intenzivně teprve pár měsíců nazpět.

Otázky kladla: ALENA ČECHOVÁ, odpovídal a fotografoval: MARTIN TOMŠEJ, www.lsfliberec.cz

Je to tak. Nejsu fotograf, neživím se tím ani s tím nějak moc nepočítám, i když by bylo pěkné, kdyby se focením člověk mohl živit. V současné době mi to připadá nereálné vzhledem k tomu, kolik je dobrých fotografů. Focení mě opravdu baví, jsem jím momentálně vyloženě posedlý. V práci se často přistihnu, že myslím na focení. Třeba dneska jsem přišel večer domů, v práci je toho teď hodně, a mezi

koupáním syna a věšením prádla jsem ještě rychle šel fotit šneka, jak nám leze po skříni.

Šneka...? Když o tom mluvíš, jaký žánr tě vlastně přitahuje?

Začal jsem fotit kvůli práci, protože jsem si potřeboval fotit výrobky (*Martin je kovář, má vlastní kovářskou dílnu, pozn. autorky*). Kvůli tomu jsem si koupil první foťák, což

bylo asi čtyři roky nazpět. Fotil jsem brány, ploty, zábradlí, které jsme vyráběli, žádná ozdobná sousoší. Do té doby jsem to fotil pro klienty na mobil, ale když jsem si nechal udělat webové stránky, viděl jsem, jak jsou příšerné a že potřebuju na web lepší fotky.

Jenže časem focení převládalo úplně všechno. Rád jsem dřív maloval. Použil jsem

Autoportrét

třeba foťák k tomu, abych si vyfotil pěknou krajinu a poté ji mohl namalovat. Moje fotky byly ale hrozné a napadlo mě, v čem dělám chybu... Už v té době jsem měl neblahé tušení a říkal si, že to není dobré – protože jak se v tom začnu vrtat, tak mě to začne bavit.

Začal jsi chodit na Dálkové studium tvůrčí fotografie při Liberecké škole fotografie (LŠF). Ve tvém případě se jedná skutečně o doslova dálkové studium – na kurz totiž jezdíš opravdu z velké dálky, z Rohatce prakticky přes celou republiku. Cestou projíždíš přes města, kde se nachází jiné fotografické školy, nutno podotknout věhlasné: Brno, Hradec Králové, Praha. Ty je přesto míjíš. Proč sis vybral tu nejvzdálenější právě v Liberci? Je to tvoje první vzdělávání ve fotografii, nebo už jsi prošel něčím předtím?

Byl jsem akorát na dvou workshopech. Nejprve to bylo studiové focení portrétu, jen základ o používání světel, spíš to bylo reklamní promo setkání. Druhý workshop byl o základním ovládnutí fotoaparátu v Brně, ale to, co jsem se tam dozvěděl, už pro mě v té době nebylo nové, takže jsem si spíš jen ověřil své znalosti. A pak jsem si ještě domluvil pár konzultací u fotografa Karla Gregora ze Zlína, už jsem u něj ale dlouho nebyl.

Na libereckou školu jsem nastoupil tak, že jsem se najednou dostal do slepé uličky a nevěděl jak dál. Hlavně kvůli focení portrétu a lidí – chci dělat dobré fotky pro ostatní, dělat jim radost a nevěděl jsem jak na to. Řekl jsem si, že jediný způsob je jít za někým, kdo mě to naučí.

Hezky se to poslouchá. Dokážeš ale říct, čím tě LŠF zaujala? Zdá se, že jsi o možnostech hodně uvažoval...

V Brně to byl jenom jeden den v měsíci, třeba sobota a jenom nějakých šest hodin. A já jsem si říkal, co mě tam za šest hodin můžou naučit? Připadalo mi to málo intenzivní.

Navíc tím pádem odpadá večerní či „přesnoční“ socializace, že? (smích) Jasně, ta je vlastně nejdůležitější. (smích) Teď vážně... kontakt, spřátelení, vzájemná inspirace, motivování k tvorbě – tohle všechno na studiu v LŠF považuju za úžasné.

„Řekl jsem si, že jediný způsob je jít za někým, kdo mě to naučí.“

Když jsi na to narazil, do LŠF chodíš nebo s ní nějak spolupracuješ v podstatě rok. Dokázal bys na sobě už zhodnotit nějaké změny či pokrok?

Líbí se mi především konzultace, ty jsou podle mě v podstatě nenahraditelné. Další věc je, že hned první den se rozdělí fotografie na různé obory. Udělal se v tom systém, který jsem do té doby nechápal... nebo si spíš neuvědomoval, že existují žánry a každý má svá pravidla a specifika. Posunul jsem se také tím, že jsme dostali domácí úkoly, které by normálně člověk vůbec nedělal...

Máš nějaký konkrétní na mysli?

Asi bych nikdy normálně nedělal reportáž anebo subjektivní dokument či krajinu, to by mě v životě nenapadlo... Možná bych to udělal, ale ani bych o tom nevěděl. Zátíší mě bavila teda vždycky, ale spíš proto, že se mi vždy líbily staré obrazy. Mně se prostě líbí třeba jenom váza, květina. Když je to hezky namalované, vydržím se na to dívat hodně dlouho.

Čerpáš z toho?

Jak jsme dostávali úkoly, začal jsem nad tím přemýšlet a nechtěl jsem to odfláknout. Když už něco na konzultace přinesu, ať to stojí za to, ať je vidět, že jsem si s tím dal práci. Proto jsem začal zátíší hodně aranžovat. Nápady si píšou do velkého sešitu a pak se k nim vracím. Teď už tuším víc jak na to. Zjistil jsem, že aranžovaná fotografie je opravdu něco pro mě, v tom jsem se skutečně našel.

↑ Černá na černém

Který úkol ti udělal největší radost? Aranžované zátíší?

Ano. V podstatě všechno, co je nějak aranžované, třeba i portréty. Od jisté doby, nevím, kdy

se to stalo, si vždycky, když vidím člověka, představuju, jak bych ho stylizoval. Na aranžované fotce se mi líbí, že mi do toho nikdo nemluví, nikdo to neovlivňuje,

můžu si s myšlenkou hrát dostatečně dlouho, abych ji dotáhl, a nemám vůbec problém jednu fotku dělat několik dní. Kromě toho, jak to skloubit se vším

ostatním v životě – s rodinou, kovárnou, kapelou...

Naznačil jsi, že subjektivní dokument naopak není tvoje parketa...

Není, to nedávám vůbec. Toho se bojím jak čert kříže (*Jana Hunterová, která předmět v LŠF vyučuje, studenty rozhodně záměrně neděsí, spíše je povzbuzuje, pozn. autorky*).

Přítom vím, že děláš na krásném subjektivně laděném souboru o cestách vlakem z Moravy do Liberce...

Jde o subjektivní krajinu, vede mě v ní Karel Došek, se kterým soubor konzultuji. Jednou to pro mě bude zajímavá vzpomínka, když si vybavím, jak jsem jel vlakem, na co jsem myslel a tak. Člověk často fotí místa, kde je, na dovolené a podobně, ale málokdy místa, kterými jen projíždí, kde se nezastaví. Z vlaku se to vyslovené nabízelo.

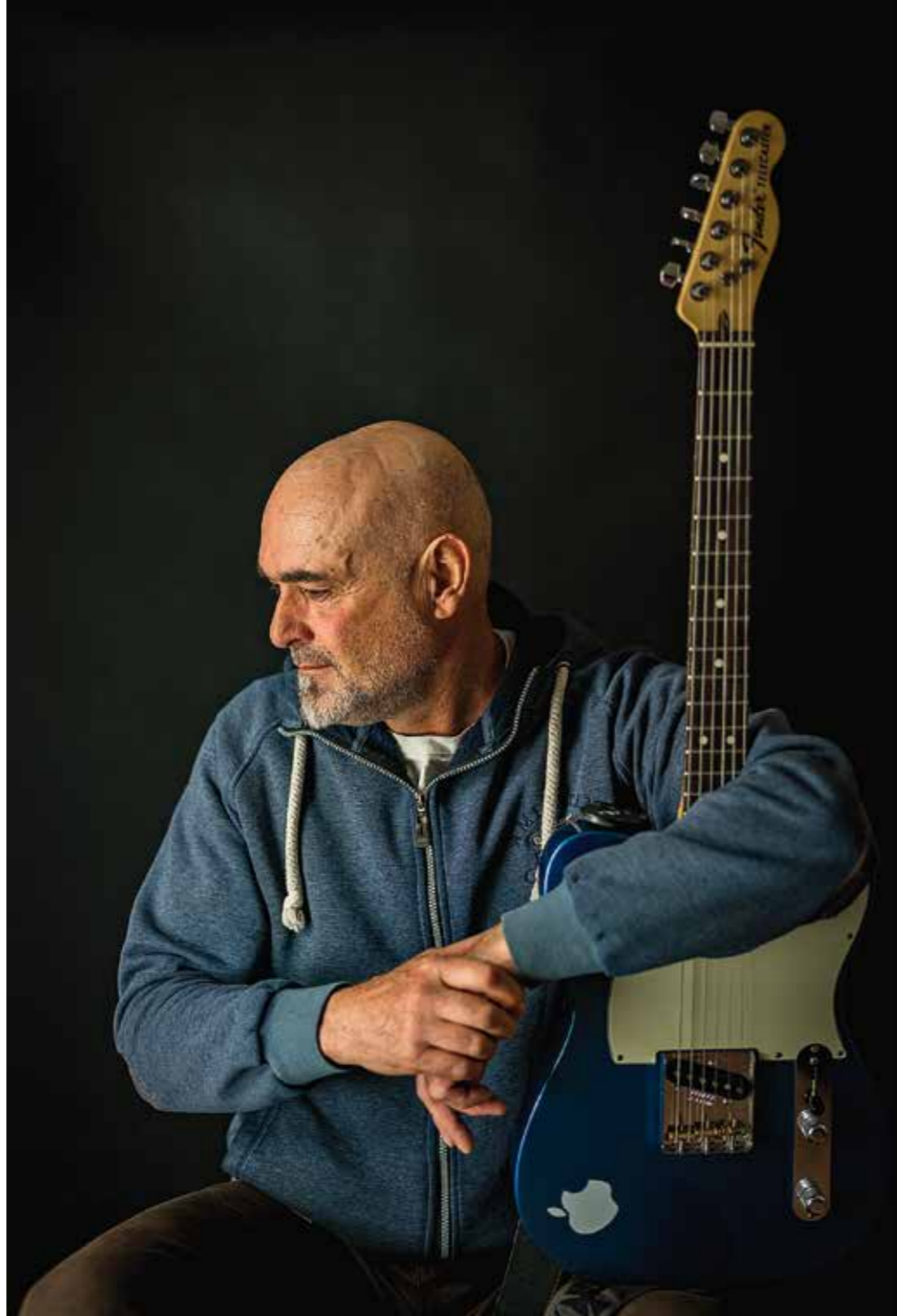
Udělal jsi i pokrok technologický, používáš aparát Sony Alpha A7R Mark III. Co tě k tomu vedlo? Měl jsi už možnost ho plně vyzkoušet?

Požíval jsem si ho kvůli vlastnostem, dynamickému rozsahu a především portrétům. I když vím, že je to hlavně v rukách a ne ve foťáku, přeci jen nějaký vliv na výsledek technologie má. Chystám na ročníkovou práci soubor s portréty hudebníků, určitě ho využiju.

A možná i ve druhém ročníku, pokud se budeš hlásit dál...

Určitě budu. Jsem věčný student, málokdy jsem s výsledkem spokojený, ale prostě se snažím udělat maximum.

Martine, děkuji za rozhovor a přeji ti alespoň občasnou spokojenost. •

↑ Portrét – Ivo Svoboda

MARTIN TOMŠEJ

Narodil se v Hodoníně, vyrůstal a doposud žije v blízké obci Rohatec.

Od dětství rád kreslí, maluje a od dvanácti let se věnuje hudbě.

V roce 2001 si založil živnost na zámečnickou výrobu. Ve třiceti letech dále vystudoval v Uherském Hradišti obor Umělecký kovář a zámečnický u mistra Michala Wunderlicha.

V roce 2010 absolvoval dvouměsíční kurz designu a kovářství v Itálii u Claudia Bottera.

První fotoaparát si koupil v roce 2017 kvůli fotografování svých výrobků. Postupně začal fotit krajinu a přírodu jako předlohy pro kresbu a malbu. Mezitím v letech 2018 a 2019 navštěvoval desetiměsíční večerní kurz olejomalby v Uherském Hradišti. V letech 2019 a 2020 absolvoval individuální kurz u zlínského fotografa Karla Gregora. Velmi si cení přátelství s krajinářským fotografem Zdeňkem Kučerou, se kterým své snímky konzultuje. V současnosti je studentem prvního ročníku Liberecké školy fotografie.

Necvakej Fot'

Naučíme Vás o fotografii přemýšlet

Dálkové studium tvůrčí fotografie a další nejen fotografické kurzy hledejte na www.lsfliberec.cz

LSF ŠKOLA FOTOGRAFIE A GRAFIKY